

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Veroniky Juříčkové a soudců Tomáše Langáška a Filipa Dienstbiera v právní věci žalobkyně: **IMD Service s.r.o.**, sídlem Kasejovice 337, zastoupená Mgr. et Mgr. Petrou Šrámkovou Harantovou, advokátkou, sídlem Hálkova 1229/44, Plzeň, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, sídlem Křížová 1292/25, Praha 5, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalované ze dne 2. 2. 2021, č. j. 44091/020-8013-5. 1. 2021-1/2021/ŠD, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 18. 5. 2022, č. j. 57 Ad 1/2021-33,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalobkyně **se zamítá**.
- II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení případu

[1] Rozhodnutím Okresní správy sociálního zabezpečení Plzeň-jih (dále jen „OSSZ“) ze dne 11. 12. 2020, č. j. 44005-220/8013/07. 12. 2020/054637/20/Lep - 4, nebylo vyhověno námitkám žalobkyně a byl potvrzen výkaz nedoplatků OSSZ ze dne 30. 11. 2020, č. j. 44005/210-8013-30. 11. 2020-244/445, kterým byla žalobkyni jako zaměstnavateli uložena povinnost uhradit dlužné pojistné na sociální zabezpečení a příspěvek na státní politiku zaměstnanosti a penále k 31. 10. 2020 ve výši 350 249 Kč.

[2] Žalobkyně se proti tomuto rozhodnutí bránila odvoláním, v němž namítala, že při podání přehledu o pojistném došlo k pochybení lidského faktoru, neboť zaměstnankyně žalobkyně nevěděla, že má pro účely prominutí pojistného za měsíce červenec a srpen roku 2020 (snížení vyměřovacího základu zaměstnavatele) dle zákona č. 300/2020 Sb., o prominutí pojistného na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti placeného některými zaměstnavateli jako poplatníky v souvislosti s mimořádnými opatřeními při epidemii v roce 2020 a o změně zákona č. 187/2006 Sb., o nemocenském pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o prominutí pojistného“), použít nový typ formuláře přehledu. Předpokládala, že s ohledem na novou právní úpravu bude formulář obsahovat „automatickou“ žádost o snížení vyměřovacího základu, anebo tato funkce bude nabídnuta v určité fázi zpracování formuláře. O nesprávnosti tohoto úsudku se zaměstnankyně žalobkyně dozvěděla až v okamžiku doručení výkazu nedoplatků. Žalobkyně v odvolání apelovala na účel přijatého zákona, který směřoval k pomoci zaměstnavatelům. Žalobkyně uvedla, že měla vysoké náklady, musela omezit výrobu a provádění montáží. Předpokládala, že správní orgány budou postupovat shovívavěji, nikoli přepjatě formalisticky. Žádala, aby se žalovaná v odvolacím řízení zaměřila na odstranění tvrdosti, neboť žalobkyně naplnila veškeré další zákonné předpoklady pro prominutí pojistného. V této souvislosti poukázala na liknavý přístup OSSZ, která ji měla z moci úřední informovat o tom, že je potřeba použít nový tiskopis přehledu pojistného a vyzvat ji k odstranění nesrovnalostí. Dále doplnila, že k dané situaci došlo tím, že přehledy o výši pojistného za měsíce červenec a srpen 2020 podala na původním tiskopisu, který se od předchozí verze lišil pouze obsahem řádků 3 a 4 v části B tiskopisu. Odpovědná zaměstnankyně žalobkyně si této odlišnosti nevšimla a použila původní verzi tiskopisu s očekáváním „automatického“ provedení snížení vyměřovacího základu a výše pojistného. Žalobkyně měla za to, že jí toto nedopatření nemůže být přičítáno k tíži a že je postup správních orgánů v rozporu se základními zásadami správního řízení.

[3] Žalovaná rozhodnutím označeným v záhlaví tohoto rozsudku odvolání žalobkyně zamítla a rozhodnutí OSSZ o námitkách potvrdila. Dospěla k závěru, že žalobkyně za měsíce červenec a srpen 2020 nesplnila podmínky stanovené zákonem o prominutí pojistného. Uvedla, že vnímá obtížnou situaci žalobkyně, o postupu k uplatnění snížení vyměřovacího základu však informovala zaměstnavatele předem na webových stránkách, konkrétně dne 23. 6. 2020 vydanou tiskovou zprávou a dne 29. 6. 2020 zveřejněním informace k podávání přehledů o výši pojistného od 1. 7. 2020. V obou těchto dokumentech bylo uvedeno (kromě obecných informací k zákonu o prominutí pojistného), že pro příslušné kalendářní měsíce došlo ke změně (rozšíření) přehledu o výši pojistného, přičemž pro skupinu zaměstnavatelů, kteří nebudou moci prominutí pojistného uplatňovat, bude současně ponechána k dispozici i dosavadní podoba přehledu. Zmiňované dokumenty obsahovaly dle žalované upozornění, že uplatnit prominutí pojistného bude možné pouze prostřednictvím nové verze přehledu a že snížení vyměřovacího základu nelze uplatnit zpětně. Vedle uvedeného všeobecného informování veřejnosti pak byli zaměstnavatelé jednotlivě obesláni také dopisem s podrobnými instrukcemi, doručeným žalobkyni do datové schránky dne 29. 6. 2020. K poukazu žalobkyně na liknavost OSSZ a povinnost upozornit ji na použití chybného formuláře žalovaná připomněla, že za údaje obsažené v přehledu o výši pojistného odpovídá v plné míře zaměstnavatel, tedy žalobkyně. Správní orgány nemohou dle žalované dovozovat, zda

pokračování

k (ne)vyplnění údajů došlo omylem, ani to, z jakého důvodu nebyla zaměstnavatelem uhrazena plná výše pojistného. Povinnosti zaměstnavatelů jako plátců pojistného a při plnění úkolů v sociálním zabezpečení kontroluje OSSZ v souladu se zákonem č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, následně. Žalovaná zároveň upozornila, že s ohledem na absenci zákonného zmocnění k rozhodování o odstranění tvrdosti v zákoně o prominutí pojistného není možné omyl zaměstnavatele při podání přehledů prominout. Žalovaná rovněž nedospěla k závěru, že by konkrétní ustanovení zákona o prominutí pojistného umožňovala různou interpretaci, která by mohla vést k ústavně nekonformnímu výkladu. Dle žalované byly podmínky pro uplatnění nároku na snížení vyměřovacího základu zaměstnavatele v zákoně stanoveny jasně, a jejich nesplnění tak nemohlo vést k uplatnění snížení vyměřovacího základu a prominutí pojistného.

[4] Žalobkyně napadla rozhodnutí žalované žalobou, kterou Krajský soud v Plzni zamítl rozsudkem označeným v záhlaví. V odůvodnění rozsudku uvedl, že zákon o prominutí pojistného umožňoval zaměstnavatelům, kteří splnili zákonné podmínky, uplatnit nárok na prominutí pojistného za kalendářní měsíce červen, červenec a srpen roku 2020 jako kompenzaci některých hospodářských následků souvisejících s počátečním obdobím koronavirové pandemie. Nárok však nebyl koncipován jako automatický. Dle krajského soudu jej zaměstnavatelé museli řádně uplatnit, přičemž zákon neumožňoval uplatnění tohoto nároku zpětně. Krajský soud zdůraznil, že ani sama žalobkyně netvrdila, že by nárok na prominutí pojistného uplatnila jiným způsobem. Naopak namítala, že počítala s automatickým snížením výše pojistného uvedeného v původní verzi tiskopisu. Dle krajského soudu tak žalobkyně nárok na prominutí pojistného vůbec neuplatnila, přičemž nebylo relevantní, z jakého konkrétního důvodu tak neučinila. Krajský soud nepřisvědčil ani námitce, že nebylo možné od sebe oba tiskopisy odlišit a že správní orgány postupovaly přepjatě formalisticky. V této souvislosti mj. připomněl, že o podmínkách uplatnění nároku na prominutí pojistného byli zaměstnavatelé (včetně žalobkyně) předem informováni a podrobně instruováni, jak mají postupovat. Důvodními krajský soud neshledal ani žalobní námitky směřující proti postupu správních orgánů v rozporu se zásadami činnosti správních orgánů. Uzavřel, že pokud žalobkyně nevyužila možnosti uplatnit tento fakultativní nárok, jde tato skutečnost plně k její tíži. Nebylo povinností správních orgánů, aby prověřovaly, zda žalobkyně měla či neměla zájem o uplatnění nároku na prominutí pojistného, případně aby ji k uplatnění nároku dodatečně vyzývaly, pokud tak sama neučinila.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalované

[5] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) podala proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost, v níž namítala nepřezkoumatelnost rozsudku pro nesrozumitelnost a nedostatek důvodů. Dle stěžovatelky z rozsudku na straně jedné vyplývá, že žádost zaslala na nesprávném formuláři, ačkoli v jiných jeho částech se uvádí, že o snížení pojistného nepožádala. Stěžovatelka dále krajskému soudu vytýkala, že nehodnotil, zda naplnila podmínky pro prominutí pojistného. V této souvislosti uvedla, že si je vědoma, že prominutí pojistného se netýkalo plošně všech zaměstnavatelů, ale pouze těch, kteří splnili zákonné podmínky, včetně toho, že nárok není automatický a nelze jej uplatnit zpětně. Zdůraznila však, že podmínky pro prominutí pojistného splňovala. Pouze v důsledku

selhání lidského faktoru užila nesprávný tiskopis, což jí s ohledem na mimořádnost situace a smysl přijatého zákona, kterým byla pomoc zaměstnavatelům v těžkém období pandemie, nemůže být přičítáno k tíži. Krajský soud dle stěžovatelky při interpretaci právní normy nesledoval účel zákona, ale pouze formální požadavky, postupoval tak v rozporu se zásadou *in dubio pro libertate* a s principem proporcionality.

[6] Žalovaná se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnila s napadeným rozsudkem krajského soudu. Odkázala na obsah vydaného rozhodnutí a dřívějšího vyjádření k žalobě a navrhla zamítnutí kasační stížnosti.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[7] Nejvyšší správní soud kasační stížnost posoudil a dospěl k závěru, že není důvodná.

[8] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval namítanou nepřezkoumatelností rozsudku krajského soudu, neboť pouze v případě přezkoumatelného soudního rozhodnutí se lze věcně zabývat důvodností uplatněných námitek. Stěžovatelka v kasační stížnosti namítla nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku pro nedostatek důvodů i nesrozumitelnost. Za nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů jsou považována taková rozhodnutí, u nichž není z odůvodnění zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při hodnocení skutkových i právních otázek a jakým způsobem se vyrovnal s argumenty účastníků řízení (např. již rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52). Soudy však nemají povinnost reagovat na každou dílčí námitku a tu obsáhle vyvrátit. Jak v této souvislosti vyslovil Ústavní soud již v nálezu ze dne 12. 2. 2009 sp. zn. III. ÚS 989/08, „není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém“ (viz též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014-43, nebo ze dne 25. 2. 2015, č. j. 6 As 153/2014-108). Za nepřezkoumatelná pro nesrozumitelnost lze obecně považovat taková rozhodnutí soudu, z jejichž výroku nelze zjistit, jak soud ve věci rozhodl, tj. zda žalobu zamítl, odmítl nebo jí vyhověl, resp. jejichž výrok je rozporný s odůvodněním. Pod tento pojem spadají i případy, kdy nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím zavázán (k tomu viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75). Nejvyšší správní soud zároveň připomíná, že nepřezkoumatelnost není projevem nenaplněné subjektivní představy účastníka řízení o tom, jak podrobně by měl být rozsudek odůvodněn, ale objektivní překážkou, která Nejvyššímu správnímu soudu znemožňuje napadené rozhodnutí věcně přezkoumat (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016-24, a ze dne 27. 9. 2017, č. j. 4 As 146/2017-35).

[9] V souzené věci je z odůvodnění napadeného rozsudku zřejmé, že namítanou nepřezkoumatelností netrpí. Krajský soud se zabýval všemi okolnostmi případu, na které stěžovatelka poukazovala v podané žalobě a řádně se vypořádal s jejími námitkami. Z rozsudku krajského soudu je zřejmé, že jím došlo k zamítnutí žaloby proti rozhodnutí žalované, výrok rozsudku není vnitřně rozporný a rozhodnutí není zatíženo ani jinou vadou, která by mohla vést k závěru o jeho nesrozumitelnosti. Z odůvodnění rozsudku krajského soudu je také bez pochybností patrné, že je založeno na závěru o neuplatnění

pokračování

nároku na prominutí pojistného stěžovatelkou, jak vyplývá z bodu 42 odůvodnění. Krajský soud v této souvislosti uvedl, že stěžovatelka v předchozím řízení ani v žalobě vůbec netvrdila, že by nárok na prominutí pojistného uplatnila jiným způsobem. Naopak po celou dobu řízení konstantně argumentuje, že počítala s provedením „automatického“ snížení výše pojistného z vyměřovacího základu, který do tiskopisu uvedla v nesnížené výši. Odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu není ani vnitřně rozporné. Nejvyšší správní soud proto mohl přistoupit k věcnému přezkumu v něm vyslovených závěrů.

[10] V souzené věci je mezi účastníky řízení veden spor o to, zda byly naplněny zákonné předpoklady pro snížení vyměřovacího základu stěžovatelky jako zaměstnavatele a prominutí konkrétní výše pojistného na sociální zabezpečení a příspěvek na státní politiku zaměstnanosti za období měsíců července a srpna roku 2020 v situaci, kdy stěžovatelka k podání přehledů o výši pojistného za jmenované měsíce použila tiskopis, který neobsahoval řádky (kolonky) pro uplatnění tohoto nároku. Mezi účastníky řízení je zároveň nesporné, že stěžovatelka neuplatnila nárok na snížení vyměřovacího základu (a prominutí pojistného) jiným způsobem než právě na sporné původní verzi tiskopisu přehledu o výši pojistného.

[11] Dle § 1 odst. 1 zákona o prominutí pojistného *tento zákon upravuje jako kompenzaci některých hospodářských následků souvisejících s výskytem koronaviru označovaného jako SARS CoV-2 prominutí pojistného na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti (dále jen „pojistné“), které jsou podle zákona o pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti (dále jen „zákon o pojistném“) povinni platit zaměstnavatelé jako poplatníci pojistného za červen, červenec a srpen 2020. Prominutím pojistného se rozumí snížení vyměřovacího základu zaměstnavatele podle § 3.*

[12] Smyslem citovaného zákona byla podpora zaměstnavatelů, přičemž primárním cílem byla především snaha udržet co největší zaměstnanost, která pak bude přispívat k obnovení ekonomického růstu, a maximálně omezit potřebu propouštění zaměstnanců. „*Tuto podporu, spočívající v ulehčení tíživé situace zaměstnavatelům v souvislosti s důsledky pandemie COVID-19, však nelze považovat za neomezenou či nepodmíněnou*“ (shodně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2023, č. j. 2 Ads 116/2022-28, bod 21).

[13] Uvedená podpora státu spočívající ve snížení vyměřovacího základu a prominutí pojistného nedopadala plošně na všechny zaměstnavatele. Podle § 2 odst. 1 zákona o prominutí pojistného měl nárok na prominutí pojistného za kalendářní měsíc zaměstnavatel, jestliže a) počet jeho zaměstnanců v pracovním poměru, kteří jsou účastni nemocenského pojištění, nepřesahuje v posledním dni kalendářního měsíce 50, b) počet jeho zaměstnanců v pracovním poměru, kteří jsou účastni nemocenského pojištění, činí v posledním dni kalendářního měsíce aspoň 90 % počtu těchto zaměstnanců v posledním dni března 2020, c) úhrn vyměřovacích základů zaměstnanců v pracovním poměru za kalendářní měsíc činí aspoň 90 % úhrnu vyměřovacích základů zaměstnanců v pracovním poměru za březen 2020, d) odvedl pojistné, které jsou povinni platit jeho zaměstnanci, ve stanovené lhůtě a ve výši uvedené na přehledu podle § 9 zákona o pojistném, a e) za kalendářní měsíc nečerpá prostředky na částečnou úhradu mzdových nákladů poskytovaných zaměstnavatelům z Cíleného programu podpory zaměstnanosti, který jako cílený program k řešení zaměstnanosti podle § 120 zákona o zaměstnanosti byl schválen vládou České republiky ke zmírnění negativních dopadů

onemocnění COVID-19 způsobeného novým koronavirem označovaným jako SARS CoV-2 na zaměstnanost v České republice.

[14] Dle odst. 2 téhož ustanovení zákona pak *nárok na prominutí pojistného nemá a) zaměstnavatel uvedený v § 109 odst. 3 zákoníku práce, b) poskytovatel zdravotních služeb, jehož zdravotní služby jsou aspoň částečně hrazeny z veřejného zdravotního pojištění na základě smlouvy se zdravotní pojišťovnou, pokud má podle zvláštního právního předpisu nárok na kompenzaci zohledňující náklady a výpadky v poskytování hrazených služeb vzniklé v důsledku epidemie onemocnění COVID-19 způsobené novým koronavirem označovaným jako SARS CoV-2 v roce 2020, c) zaměstnavatel, který nebyl ke dni 1. června 2020 daňovým rezidentem 1. České republiky, nebo 2. jiného členského státu Evropské unie nebo Evropského hospodářského prostoru a nedosáhl většiny svých příjmů za poslední skončené zdaňovací období daně z příjmů ze zdrojů na území České republiky.*

[15] Citovaná právní úprava tak stanovila řadu podmínek, které musely být naplněny, aby zaměstnavatel mohl nárok na snížení vyměřovacího základu a prominutí pojistného uplatnit, přičemž jejich splnění si zaměstnavatel posuzoval sám (nemalá část zaměstnavatelů podmínky určené § 2 zákona o prominutí pojistného nesplnila).

[16] Dle § 3 odst. 1 zákona o prominutí pojistného spočívalo snížení vyměřovacího základu zaměstnavatele v tom, že *do vyměřovacího základu zaměstnavatele za kalendářní měsíc uvedený v § 1 odst. 1 větě první se nezahrnují vyměřovací základy zaměstnanců v pracovním poměru, jejichž pracovní poměr trvá v posledním dni kalendářního měsíce. Pokud vyměřovací základ zaměstnance uvedeného ve větě první převyšuje 1,5násobek průměrné mzdy, nezahrnuje se do vyměřovacího základu zaměstnavatele podle věty první jen ta část vyměřovacího základu zaměstnance, která nepřevyšuje 1,5násobek průměrné mzdy; průměrná mzda se stanoví podle § 23b odst. 4 zákona o pojistném a 1,5násobek průměrné mzdy se zaokrouhluje na celé koruny směrem nahoru.* Dle odst. 2 téhož ustanovení zákona *ustanovení odstavce 1 neplatí, pokud se jedná o vyměřovací základ zaměstnance, jemuž byla dána zaměstnavatelem výpověď z důvodů uvedených v § 52 písm. a) až c) zákoníku práce.*

[17] Ustanovení § 4 odst. 1 zákona o prominutí pojistného dále určovalo, že *zaměstnavatel, který stanoví vyměřovací základ podle § 3, uvádí na předepsaném tiskopisu podle § 9 odst. 2 zákona o pojistném vyměřovací základ zaměstnavatele stanovený podle § 5a zákona o pojistném a vyměřovací základ zaměstnavatele snížený podle § 3.* Odst. 2 téhož ustanovení zákona dále upravoval, že *snížení vyměřovacího základu zaměstnavatele podle § 3 se uplatňuje na předepsaném tiskopisu podle § 9 odst. 2 zákona o pojistném; toto snížení nelze uplatnit zpětně.*

[18] Z citované právní úpravy tak výslovně vyplývalo, že zaměstnavatel, který podal přehled o výši pojistného, aniž v něm uplatnil požadavek na snížení vyměřovacího základu, nemohl dodatečně uplatnit snížení tím, že podal nový přehled; obdobně nebylo možno uplatnit ani vyšší snížení vyměřovacího základu zaměstnavatele, pokud dodatečně zjistil, že mohl uplatnit snížení vyšší, popř. že vyměřovací základ konkrétního zaměstnance byl ve skutečnosti vyšší, než o který zaměstnavatel svůj vyměřovací základ snížil.

pokračování

[19] Tomu byl pro kalendářní měsíce červen, červenec a srpen 2020 přizpůsoben i přehled o výši pojistného, který byl v části B - *Pojistné odváděné za zaměstnance a za zaměstnavatele* rozšířen o následující řádky 3 a 4:

3. Uplatňuji snížení vyměřovacího základu zaměstnavatele ano

ne

4. Snížený vyměřovací základ zaměstnavatele Kč
(...)

[20] Pokud tedy stěžovatelka nevyužila příslušný formulář – předepsaný tiskopis dle § 9 odst. 2 zákona č. 589/1992 Sb., o pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti, v němž by výslovně označila (zatržením políčka 'ano' u řádku 3 tiskopisu), že uplatňuje snížení vyměřovacího základu (a tedy i nárok na prominutí pojistného), a v němž by v souladu s § 4 odst. 1 a 2 zákona o prominutí pojistného uvedla (na řádku 4 tiskopisu) konkrétní výši sníženého vyměřovacího základu vypočteného podle § 3 zákona o prominutí pojistného, krajský soud nepochybil v závěru, že stěžovatelka nárok na prominutí pojistného neuplatnila. Ačkoli Nejvyšší správní soud ve shodě s žalovanou vnímá obtížnost situace, jíž byli zaměstnavatelé vystaveni v období pandemie onemocnění COVID-19, zpětné uplatnění nároku na prominutí pojistného zákonodárce výslovně vyloučil v § 4 odst. 2 zákona o prominutí pojistného.

[21] Stěžovatelka ostatně sama v kasační stížnosti připouští, že nárok na prominutí pojistného nebyl „automatický“. Podáním přehledu o výši pojistného v dosavadní podobě (tedy ve verzi neobsahující přidané řádky 3 a 4) nebylo možno snížení vyměřovacího základu zaměstnavatele uplatnit, odvodit z něj konkrétní výši uplatněného snížení, ani očekávat (s ohledem na konstrukci výpočtu upravenou zákonem) „automatické“ určení jeho výše z celkového úhrnu vyměřovacích základů (uvedeného stěžovatelkou v původní verzi tiskopisu). Snížení vyměřovacího základu byl povinen provést zaměstnavatel na základě vlastního posouzení, o jaké vyměřovací základy zaměstnanců je možno vyměřovací základ zaměstnavatele snížit a o jaké nikoli. Užití původní verze tiskopisu, která zůstala zachována pro skupinu zaměstnavatelů neuplatňujících nárok na prominutí, resp. nesplňujících podmínky pro jeho uplatnění (bez nutnosti vynakládat finanční prostředky na dočasnou úpravu účetních programů), proto nemohlo mít za následek uplatnění nároku na prominutí pojistného stěžovatelkou. O tom všem byla stěžovatelka žalovanou informována, poučena a v dopisu ze dne 26. 6. 2020, který jí byl doručen dne 29. 6. 2020, také podrobně instruována, jak má při uplatnění nároku na prominutí pojistného postupovat. Krajský soud také správně upozornil, že za dané procesní situace nebylo povinností správních orgánů, aby v jednotlivých případech prověřovaly, zda zaměstnavatel (zde stěžovatelka) skutečně měl či neměl zájem o uplatnění nároku na prominutí pojistného a z jakého důvodu použil právě zvolený tiskopis přehledu o výši pojistného, případně aby k uplatnění nároku zaměstnavatele vyzývaly, pokud tak neučinili.

[22] Zákonodárce podmínky pro uplatnění nároku na prominutí pojistného definoval jednoznačně, způsobem nepřipouštějícím vícero možných výkladů. Nejvyšší správní soud proto neshledal důvodnou ani stěžovatelčinu námitku týkající se rozporu se zásadou výkladu *in favorem libertatis*. Jak Ústavní soud vyslovil již v nálezu ze dne 13. 9. 2007, sp. zn. I. ÚS 643/06, N 142/46 SbNU 373, „je-li k dispozici více výkladů veřejnoprávní

normy, je třeba volit ten, který vůbec, resp. co nejméně, zasahuje do toho kterého základního práva či svobody. Tento princip in dubio pro libertate plyne přímo z ústavního pořádku (čl. 1 odst. 1 a čl. 2 odst. 4 Ústavy ČR, nebo čl. 2 odst. 3 a čl. 4 Listiny základních práv a svobod)“. V souzené věci však nedochází k mnohoznačnému výkladu právní normy, stěžovatelka fakticky usilovala spíše o to, aby na její případ nebyla sporná právní úprava aplikována.

[23] Krajský soud tak s ohledem na výše uvedené dospěl ke správnému závěru, že stěžovatelka nárok na prominutí pojistného neuplatnila, přičemž není rozhodné, z jakého důvodu tak neučinila (zda se tak stalo z důvodu politováníhodného pochybení její zaměstnankyně či důvodu jiného). Krajský soud proto již nebyl povinen posuzovat naplnění jakýchkoli dalších podmínek pro prominutí pojistného, neboť to bylo vzhledem k absenci uplatněného nároku bezpředmětné.

[24] K poukazu stěžovatelky na shodné závěry krajského soudu vyjádřené též v rozsudku č. j. 77 Ad 3/2021-45 Nejvyšší správní soud uvádí, že je žádoucí, aby skutkově a právně obdobné případy byly z pohledu právní jistoty, předvídatelnosti práva, ochrany oprávněné důvěry v právo a legitimního očekávání posuzovány shodně. Stěžovatelka přitom v předchozím řízení nenabídla a nepřednesla přesvědčivou argumentaci, která by vedla k jinému výkladu sporné právní úpravy. Stejně tak v případě obecné kasační námitky, že krajský soud nerozhodoval dle principu proporcionality, stěžovatelka vůbec nekonkretizovala, jaká práva jsou dle jejího názoru v daném případě ve vzájemném konfliktu a které z těchto práv by mělo převážet za současného maximálního šetření práva jiného. Z tohoto důvodu se Nejvyšší správní soud tímto obecným tvrzením blíže nezabýval.

IV. Závěr a náklady řízení

[25] Na základě výše uvedených skutečností Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

[26] O nákladech účastníků řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalobkyně (stěžovatelka) neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšné žalované žádné náklady nad rámec obvyklé úřední činnosti nevznikly, náhrada nákladů řízení se jí tudíž nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. června 2023

Mgr. Ing. Veronika Juříčková
předsedkyně senátu